

גשרים!

דברו יפה של האומה העברית הומה לארץ הרים ומצות שצופת גהרים וגהלים — פמש כפי ארץ מבורכה — שעליה קודם כל לבנות גשרים בשביל להבר את ההרבים והתנועה בין יושביה אהרי אלפים שנות נדודים, בלוח והאידיה מארץ לארץ ומספרים למקום, בין עמים ונולעים שונים במעמם בכל חלקי התבל, הוכחנו הראשונה בזמן קבון הגליות היא, לגשר גשרים בין פרקי הזמנים והאדמות. עלינו לאסוף את הגדי תים וליצור שלשלה אהת ייחלה לאורדך ולרוחב.

ברובים יהיו הזמנים ועל ידם אלה העובדים התרועים, המחפשים, המנסחים, הופרים ומסציואים בשבילם את הנוסד והלבנים. כאותו אדם שטעא את אכרתו, הנד מרניש בשעה שהנד קורא את הדני ימי התחרים בהצעות ערב*.)

גם תנוצרים הראשונים. ביתר אהת הסנסיה, היו משמידים כל זכר לבריות היושגה אלו. עלה בידם להשמיד את עם הספר.

זה מאות בשנים, שאנחנו תיים וינקים את לשד המסודה מאלה הקדושים שלטנו שהובילו כעצאן למכה על ידי רוצחים פראים לקיבן על סוכה הבערות.

אבותינו אלה אמנם הערו למות נפשם וננוויהם וסנופיהם היו למות בשביל אלה שבאו אחריהם, שלא לשונם את הדגל ולבלו לסד מן הדוד.

הם הוסיפו לרצוח ולמרות, ואנחנו לקדש את השם ולמות בכל מיעות משונות.

אנו זהם, שניש שכחנו, שגם אנחנו רגילים היינו לעמוד על נפשנו, לזגן על נשינו ומפנו ולדבר את האויב בשער.

הדכה פורענות כאא לעלמנו בשל פולתו הסנופים ופרשת השניים. מפני שלא דק לנו היה תהבר למותה, אכל גם הם לקחו לקח, ראא ונכחו שריכנו הספר והמפלו, כחה שרדן, הרנו ומרמו.

הם הנשייה את שללם ואנחנו את נאד המשהנו ומספר קדושנו.

עליו נשכול זה לשמוח ולקדם כבודך את נסיונו החשוב והיפה של ה"י"ד ישראל בן-זאב להכניס אל אוצר הספרות העברית את שרדו שירת העליה לה של מעשי הנבונים שלנו מתקופת הוינים האלה.

בני קינוע (מכאד עמרו עתים בעד סדינה אשר בעפון ארץ ערב) ששלחו לרצח למחמד:

„מחמד! אל ישאר לך שנודמנת „בין אנשים שאינם מלומדי „מלומת, אנו באלחים, אם נלחם „בך, ודעת כי חנו האנשים!..“

סעידים כנה שידש להגן על עצמם מבני האויב המחפלי, ואם אמנם שמלי חסרם זו האחרונה לא הוסתרה בודי נעוץ וחס סמו חמו בישדה למערכת, כנבורים ולקסם. גם חלחם חפולני הלאומי החול קושששושוק, לא נחל את הצדקן זככל אהת מוכי העם בו יתברכה בשום אלמן לא היה זה פולתו המיני,

תכונת שכניהם בני נועם, לאו היהודים האלה, כמו אבותיהם החשמאאים היו בני-חורין ובעלי-אחרות, וידש להגן על כבודם וחופשתם, אכל לא (לפי חעת המאבר) עזאפי קרבות.

מאוד הנבור היהודי אכן-אחישב מבקש למצוא מקלם במבערם של יהודי קדושים וראש המבצר, היהודי כלכ-אבן-אסד לא נתן לו לבוש שמה מחמת כרית השלום שדיתה בין יהודי קדושים ובין מחמדי אסד ראש המבצר אל הנבור היהודי המתחבב:

— אין אני השאי לפתוח לך את שרדי המעודה.

המלים העברי ענתה:

„חושש אתה שמוא איכל מלחמד, על כן סגרת את שרדי פירתך.“

השערים נפתחו אז לפני הנרדן, לבנו מחללא והצדעה תאון להמשיך הערבי-עברו שמואל בן עזיה, קמפי שירה מעין:

„לנו סכצו עמי, אשיותחי מוצקות „באדמה וחופתתי נשאת לבי „כבים, אנו בני-עם לא ראינו ברשת

„במלחמת העבנו למות מיתה אם לא על שרדו קפל. בשמחה רמנו על הרבוהט. חיה נחיה על פתחת המשמחה, אנו זכים סמים פתורים-הרבוהטו מלופשות. אין אנו סוכני יר. אנשי חזן חסנו. נשחיק את האחרים ולא יהיו לחשתיסמ. אם ימית נשיא, יעם אהר רמפת. פחדות נרכי עם חקום. למלחמתנו על אויבנו עם התלה. אנשי סתף אנו, אם נשלפנו השמחנו את אויבנו.“

ראויים תווח עלינו להכניסם לכל הטרדי מסויסמיות שמלמדים מהם נסתי סנה העברים. שירת כבורים טשטת לכן אודין, ואל לנו לשכוח, ששכדי פנינים אלף נססרו לנו. על ידי שנטפנו הסחרים והמחדיבים.

אנחנו יוסף שמיבך

